

действие, има свой-тъ си коренъ; и промѣненіе-то кое-то чясто станѣло между Христіяны-тъ и Іудей-тъ, съ пагубѣ за пьрвы-тъ, трѣбваше да прѣстане. Освѣнь това чрѣзь паденіе-то на Іерусалимъ, църква-та станѣла понезависима — отъ Іудейскы-тъ обычаи, кои-то отъ дѣтинскый страхъ още уважаваха, нъ кои-то прѣпятствуваха вжтрѣшно-то и свободно развѣтіе. Ако бы Іерусалимъ бѣше останѣлъ, тогава безъ съмнѣніе щѣше да стане главно обиталище и срѣдоточіе на Христіянство-то, а тавози срѣдоточіе, Христіянство-то, като поклоненіе-то Богу, въ духъ и въ истиннѣ, не изискува ни въ Іерусалимъ нито въ Рымъ.

Не е положително знайню дали е былъ още живъ нѣкой отъ Апостолы-тъ освѣнь *Іоанна* кога-то станѣ разореніе-то на Іерусалимъ.

Вѣроятно е, че той си отиде подобно въ Пеллѣ, а послѣ ся прѣмѣсти въ Ефесъ, за да свѣти отъ тамъ на околны-тъ христіянскы общества.

Кога-то въ царствованіе-то на *Домиціана* ся появи ново гоненіе върху христіны-тъ, кои-то ся наслаждаваха отъ единъ 30-годишенъ миръ, тогава пострада и Іоаннъ, нъ едно положително извѣстіе за това не ся намѣрува. Въ островъ Патмосъ може да е былъ за да проповѣдва, нъ не като въ заточеніе.

Въ това врѣме ся случи че *Домиціанъ* заповѣда едно изслѣдуваніе дали има още нѣкои отъ Давидово-то потомство; зашто-то той разбралъ че единъ Мессія отъ плѣмя-то Давидово ще стане